

Dos més

Són les set de la matinada i encara és negra nit. Amb el braç estirat pentino l'altre costat de llit on ja no queda ni rastre d'en Joan. Feixugament m'incorporo i com puc em calço les sabatilles. Agafada a la barana baixo les escales de fusta, que gemeguen i es vinclen amb cada passa. Entro a la cuina, d'esma vaig cap als fogons i encenc un misto. De cua d'ull veig el meu cos deforme reflectit a la finestra negra i magnètica com el fons d'un pou. M'hi atanso i l'obro; als vidres hi han nascut flors de gel i l'herba del jardí llueix afilada com puntes de ganivets. Del corral m'arriben els bramuls d'agonia de la vaca que està a punt de parir, i sento en Joan que s'escarrassa al telèfon perquè li enviïn el veterinari. El ventre enorme i tibant em pesa com si hi portés a dins totes les culpes del món i penso que m'ha guanyat de poc la maleïda vaca.